

ЧЕТВЪРТА НЕДЕЛЯ НА ВЕЛИКИЯ ПОСТ - НА ПРЕП. ИОАН ЛЕСТВИЧНИК

Възлюбени в Господа, братя и сестри,

Днес е Четвъртата Неделя от Великия пост. Все повече се доближаваме към заветната цел, а именно – Възкресението Христово.

В днешното литургийно Евангелие от Марк (9:17-31) се говори за евангелско събитие, което е много актуално и днес. То е наистина много показателно. Човек с болно дете, нападнато от нечист дух, търси лек за него. Може би много пари е дал, ходил е къде ли не. Решава да опита и при учениците Христови. След като те не могли да изгонят духа от момчето, той отишъл при Самия Христос и Му казал: „Ако можеш..., ни помогни.“ Точно тези думи, братя и сестри, са много често употребявани и днес от нас. Христос какво му отговаря? – „Ако можеш да повярваш, всичко е възможно.“ Защо му отговаря така? Защото, братя и сестри, съмнението води до разливане на всичко, което е в нас. Започнем ли да се колебаем... Тогава човекът е казал една знаменателна фраза: „Вярвам, Господи! помогни на неверието ми.“ Защо е казал така?

Имаме ли ние вярата си? Сега, ако попитам всеки, някой от вас може да ми се обиди. Имам предвид това, че вярата не е само в думите. Какво е вярата със студено сърце? Абсолютно нищо. Когато се заблуждаваме, че вярваме, и дойде момент на изпитание, в което трябва да се уповаваме на Бога, започват да се прокрадват съмненията. Сърцето ни не е изпълнено с любов, а с колебания. Сърцето ни не е изпълнено с вяра, а с неприязън... Когато стигнем дотам, е късно вече. Св. ап. Павел казва: „Изпитвайте себе си, дали сте във вярата; опитвайте себе си.“ Защото вярата е огън, що гори в сърцето, изпитвайте я. Искал е да каже да се опитваме да разберем къде сме във вярата. Защото по някакъв начин всички сме заблудени. Смятаме, че като идваме на църква, като палим свещичка или постоим на служба половин час, всичко е наред. Не, братя и сестри, това е допълнение. Всичко трябва да се случва с вяра и с любов – огън в сърцето.

Затова четем това евангелско събитие и затова е отразено в Евангелието. Затова и Христос е постъпил по този начин – излекувал детето на човека, но е показал на всички, че истинската вяра трябва да я имаме в нас, за да очакваме от Бога помощ. Нямаме ли я, няма на какво да се надяваме. Съмняваме ли се в Бога – също.

Човек може да каже: аз вярвам. Кой може да е мерилото за вярата? Сам сами ние може да си премерим вярата. Заставаме открито и честно си признаваме име ли я или я нямаме. Защото, ако не ни гори сърцето, там не е вярата.

Благословиенето на Господа и Неговата милост да е върху всички нас!

Автор: Протоиерей Емилиян Костадинов

Проповедта е произнесена в храм “Св. пророк Илия” на 10.04.2016 г.

